

Є щось прадавнє у сімейних фото...

Валерій Гужва

Є щось прадавнє у сімейних фото
продукції районних ательє:
старі розсілись на стільцях з комфортом,
жінки з дітьми. У кожної — своє.

Завмерли руки у незручній позі.
Краватка давить. Комірець зім'явся.
На фоні башти, що схилась в Пізі,
знімається з Донеччини сім'я.

Я бережу давно пожовклий знімок.
На нього глянув — як води напивсь:
всі родичі мої. Разом із ними
колись мій батько в просторінь дививсь...

Погляну лиш на занімілі руки
малих дядьків, ще молодих бабусь,
і відчуваю світу непорушність,
і, як ганеби, одного боюсь:

лишитись в хліборобським чеснім роді
байдужим зайдою, лукавим байстрюком...
Я відчуваю рівний пульс народу,
стаю, як всі на фото, селюком...

Минуть роки. І я гукну домашніх —
синів, дочок, внучат — увесь мій рід
зніматися на тлі старої башти:
онук був, син, а стали батько й дід.

Хай іронічно дивляться нащадки
на неминуче старомодних нас.
Джерельце роду б'є десь на початку —
отам ріка, до речі, почалась.